

— Він такий самий, як баба.

— Гм, то видно, що батьки всі до себе подібні. Мій та кож не є добрий. Рука його бє тяжко; хоч мене дотепер ще не бив, але словами нераз вколов. А яка твоя мати?

— Мати дуже добра. Нікому зла не робить, анї не бє, а Ганна й Марійка до неї подібні.

— Кілько вони мають літ?

— Пятнайцять літ, князю.

— Моя сестра, Єлисавета має чотирнайцять літ. А моя тіточка сестра, Іванна Грей, тільки, що я і вона є принадна й нїжна. А моя найстарша сестра, Марія, має твар захмарену. Слухай хлопче, чи твої сестри збороняють сьміяти ся своїм слугам щоб не зашкодило спасеню їх душ?

— Мої сестри? Таж вони не мають жадних слуг?

Князь поглянув поважно на жебрака, а опісля сказав.

— А хтож помагає їм вечером розібрати ся, тай хто уберає їх ранком?

— Ніхто. Або ви, князю, гадаєте, що вони скидають з себе одіне і сплять без них, мов звїрята?

— Чи вони мають лиш по однім одїню?

— А на щож їм більше?

— Се справді цікаве й дивне питанє. Даруй, я не хотїв сьміяти ся, Ганна й Марійка від тепер будуть мати достаточну скількість одїня й слуг. Мій скарбник постараєть ся о се.

Томко подякував.

— Ні, не дякуй мені за таку дрібницю. Але ти хорошо говориш і знаєш як заховати ся, ти мусїв сего учити ся.

— Оден добрий сьвященик, його звуть люди о. Андрїян, учив мене дечого.

— Латину розумієш?

— Дуже мало.

— Учи ся хлопче, бо лиш початок є трудний. Грецька мова далеко труднїйша від латинської, а мої сестри Єлисавета і Іванна змєнено нею говорять. Їм кожда мова легка. Скажи мені що дєшо о Оффал Корт. Чи для вас там весело жити?

— Весело лиш тоді, як голоду нема. Часом можна побачити представленє з кукол і малп; передовсім малпи дуже ці-